

— Leg je weêr te drenzen? Hou je gezicht toch! Of ik zal dat smerige beest eens een oplawaai komen geven.

Dan fluistert Annetje me heel zachtjes in mijn oor:

— Niet smerig. *Mijn* lief klein Casje. — Heb je pijn?

Omdat het spreken Vader hindert, zeg ik niets, maar lik mijn beste Annie dan maar even. Dan is ze tevreden. Vader vloekt heel gauw — bij alles, wat hij zegt, bijna. 's Morgens om elf uur, als hij opstaat, begint het al. Dan blijf ik maar uit zijn buurt, om vloeken en trappen te ontgaan. Met Annie bemoeit hij zich nooit, dan om haar het schreien te verbieden. En dat doet mijn Anneke heel gauw; ze schreit al als Vader Moeder slaat, en roept dan:

— Och, toe Vader, toe, Moetje vergeven!

Daar stoort hij zich niet aan. Er is trouwens niets te vergeven; meestal slaat hij zonder eenige aanleiding.

Als Leendert 's nachts thuis komt, heel laat dikwijls, scheldt en vloekt Vader ook altijd. Maar Leendert is lang zoo teergevoelig niet als Antje en geeft hem zijn portie terug.

Ziezoo — nu weet je, waar ik woon en hoe ik slaap. 't Is anders dan in Moeder's nest, hè? Ja, heel anders; maar toch lekker warm bij mijn kleine Anneke. Nu, een andermaal schrijf ik je nog meer van haar en over het leven van je zuster

CAS.

II.

Funneke-lief,

Zou het bij mij, op onze bovenverdieping, zoo gehéél anders zijn dan bij jou? — Je schrijft me altijd van de goedheid van je baas, van de bakkersvrouw, van die juffrouw, die met je baas gearmd liep, en van allerlei andere goede menschen. En ik kan er in ons heele huis maar twee opnoemen; dat zijn: Annie en Leendert. De rest is — voor mij tenminste — niets lief.

Ik schreef je daar reeds het een en ander over in mijn vorigen brief. Maar ik moet je toch nog eens wat van die menschen vertellen; dan kun je me misschien antwoorden op mijn vraag: „wat hebben die anderen — de rest — tegen Annie en mij? Ligt het aan ons, doen wij hen kwaad?”

Ten eerste: de Baas. Altijd is hij even ruw; anders dan vloeken en schelden heb ik nog niet van hem gehoord. 't Beste is hij nog, als hij suf is en op zijn beenen tolt. Dat noemt Anneke „dronkend.” Als hij zoo is, praat hij in zichzelf van allerlei onverstaanbare woorden en lacht schaterend. Dan valt hij meestal neêr in een hoek of op een stoel en slaapt zoo in. Bijna iederen dag is hij dronkend; gewoonlijk tegen den avond; dikwijls ook heel laat 's nachts. 't Is gek; heel gewoon, net als een ander mensch, gaat hij 's middags de deur uit, en tollend en waggelend komt hij terug.

Eens, toen ik zeker wist, dat hij was ingeslapen, vlak bij de groote kast, ging ik zachtjes naar hem toe. Ik moest meer weten van die dronkendheid. Ik besnuffelde eerst zijn kleêren: daar was de gewone onzure lucht aan van